

מלאכת זורה

בורר ברוח פיו. בלוני אויר ממי סבון

משנה וגמרא שבת עג, ב

הזורה הבורר והטוחן והמרקד. היינו זורה היינו בורר היינו מרקד (והלא כולן מלאכה אחת הן, דמפריש אוכל מן הפסולת, רש"י). אביי ורבא דאמרי תרווייהו כל מילתא דהויא במשכן, אע"ג דאיכא דדמיא לה, חשיב לה.

ירושלמי שבת פ"ז ה"ב

רקק והפריחתו הרוח חייב משום זורה. וכל דבר שהוא מחוסר לרוח, חייב משום זורה.

ביצה יב, ב – יד, א

המולל מלילות מערב שבת למחר מנפח מיד ליד ואוכל ... מנפח בידו אחת ובכל כחו.

ערוך

זר, ואילו נטל בידיו אוכל שיש בו פסולת או עפר ונפחו בפיו זה הוא זורה.

נף, מנפה מיד ליד ואוכל, פירוש מנענע מיד ליד שילך הקליפה, מלשון נפה. ויש אומרים מנפח בפיו שילך הקליפה, מלשון ויפח באפיו.

שוע"ר סי' שיט

י היו לו חטים שנמללו מערב שבת מהשבליים ועדיין הם מעורבים במוץ, לא ינפה בקנון או תמחוי, גזרה שמא ינפה בנפה וכברה שהוא חייב, ולא אפילו בשתי ידיו, דהיינו לנערן מיד לחבירתה כדי להפרידן מן המוץ, אלא מנפה בידו אחת בכל כחו, כדי שישנה מדרך החול (ולא יבא לנפות בנפה).

כט הרוקק ברוח והרוח מפזר הרוק חייב משום זורה.

שוע"ר סי' תמו

ה ואם מצא חתיכת חמץ בביתו ביום טוב ... ישרפנו ... ויש חולקין ... יכול מן התורה לפרר ולזרות לרוח, ולא אמרו שהזורה הוא מאבות מלאכות אלא בזורה תבואה כדי להפריש ממנה את המוץ שהוא בורר ... אבל כשזורה כל האוכל לרוח אין כאן איסור מן התורה, ולפיכך אסור לשרוף החמץ ביום טוב מן התורה.

ו הג"ה, אבל לא יאמר לנכרי לפרר ולזרות לרוח אפילו ביו"ט, כיון שיש אומרים שיש בזרייה זו מלאכה גמורה מן התורה כמו שנתבאר בסימן שיט.

שם קו"א סק"ב

ועיין במה שכתב בסי' שי"ט, דדמפרר וזורה לרוח אינו חייב מן התורה לפום גמרא דילן בשבת (דף ע"ג) היינו זורה היינו בורר כו'.

שוע"ר סי' תקי

ב הזרעונים אחר שנתפרכו מהשבליים ועדיין הם מעורבים עם המוץ, מותר לנערן מידו האחת לידו השנית, ולנפח מהן המוץ, ולא ינפח הרבה ביחד, מפני שנראה כמנפח לצורך החול, אלא מנפח מעט מעט ואוכל מיד ... אבל לא ינפה אותם בנפה וכברה.

הלכתא רבתא לשבתא

נפל זבוב או שאר פסולת לכוס או לקערה ... לא ינפח עליו ברוח פיו עד שיצא, אבל מותר לנפח עליו להקריבו לדופן הכוס ואז יטהו וישפוך ממנו עד שיפול הפסולת מתוכו.

תשובות רבי עקיבא איגר סי' כ

עובדא הוי דרך הלוכי בשבת בחצר בית הכנסת פה ק"ק ליסא, ראיתי לאיש שופך מים מועטים מצלוחית דרך החלון ולחוץ לחצר המעורבת, ומדי השקפתי עלה על לבי שיש חשש איסור בזה, כיון דהרוח מפזר הטיפות אחת פונה לכאן ואחת פונה לכאן, ודמי להא דאיתא בירושלמי.